

אֵל נְקוּדַת הַיָּד

פרשת פסעי

חברות הכחורים בחסידי ספינקא

בסיעתא דשפיא

ד'ע"נר' ישעיה בן ד' פשה יוסף ז' וד'ע"נר' ברוך פשה חיים בן ד' יוסף צבי ז' : דקבלת הענין = point4188594@gmail.com

נקודות פשיחות כ"ק רבינו שליט"א

~ ע"פ הגנת הכותב דיבורים ~

בשיעור בליל שישי פרשת מטות, יכולנו לראות בחוש שהמטרה של הרבי בשיעור זה לא למסור לנו פילפול בתורת החסידות והבנה מעמיקה בפרשה. אלא פשוט להעמיד אותנו ברורים בתכלית החיים, למען נדע איך לצעוד ולהגיע ליעד. הרבי התעקש שנצא ברורים עם הנקודה ולא משנה איך זה נכנס לפסוקים. ואלה הדברים אשר דיבר משה...

הסוס של המלך המעוטר ביהלומים ובאבני חן וכולו שרשראות של זהב וארגמן, לילה אחד נאבד, הוא נאבד אל תוככי היער. ובשביל שלא יחשבו שהוא עוד איזה סוס בג'ונגל הוא התחיל לקפוץ ולנתר בשביל שהילומים שלו ינצצו. ואכן כל חיות היער ראו את האורות מהיהלומים ופיהדו לגשת, לא ידעו מה זה. עד שבא השועל וניגש אל הסוס, ושאל אותו 'אדוני אתה יכול להגיד לי מי אתה?' מה אתה לא שם לב מי אני – תמה הסוס. אני סוס המלך! עלי רוכב המלך של כל המדינה. כל הסיפורים האלו מעוררים המון השראה – צוחק עליו השועל, אבל לא ענית לי מי אתה. מי אתה?

אז יש לך יהלומים, אז אתה נמצא באזור מוצלח, אז יש לך מזל, אבל מי אתה? אתה? אל תשכח מי אתה. אתה חסר אונים. אתה מלא בושה וכלימה. אל תעטה על עצמך מלבושים שהם לא אתה. כי אתה כלום.

אתה לא מצליח לנשום. הנשימות שלך זה ה'. הרגליים, הידיים הזזות, הכח להרים, היציבות החוזק, הקול והריכוז, הכל זה השי"ת. אתה לבד? – לא יכול לקום מהמיטה בכלל...

אי אפשר לבוא להשי"ת! אין מציאות שהאדם הכ"כ גשמי יחיה עם השי"ת! כשאדם אומר על כל דבר - ה' זה אתה, בין על רע בין על טוב. זה לא חיבור להשי"ת. זה אקמול לפצעים. אבל זה לא חיבור. זה לא 'ונגלה כבוד ה'.

איך יתכן באמת לאדם לחיות עם ה'. אז התשובה היא. שהאדם באמת אינו יכול לזוזם קשר בורא. אינו יכול ליצור קרבת אלוקים. כי הוא חומר והוא גשמי, והאדם בטוח שהוא ישנו והוא מדבר והוא עושה, אז אין סיכוי לה' להתגלות. כי זה או אני או ה'.

אך רק על ידי הכאבים, יש לאדם הזדמנות לשמוע את ה' ולהתחבר אליו.

הכאבים יוצרים חלל אצל האדם, או שאתה נאבד שמה. או שאתה תופס שכל האחיזה שלך זה לא שלך, אלא זה הקב"ה, כי אתה מצידך לא יכול כלום. הכאב מוכיח לי שאיני יכול כלום.

כשאדם תופס את זה, הוא אפילו לא יודע שהוא תופס את זה. הוא לא יודע שהוא עכשיו נמצא בשיא השיאים. כי ברגע שהוא יודע שהוא נמצא שמה, כלומר הוא מוצא את עצמו מביא את עצמו לקשר בורא, אין לך כפירה גדולה מזו! כי הרי האדם אינו יכול לחשוב כלום לבדו, הלא מחשבות האדם רק רע כל היום.

דוד בא עד הראש. דוד ניסה ללכת בדרך של העבודה זרה. האמונה לא הצליחה לרפאות לו את הכאב, הוא עדין הסתובב סערורי, אז הוא החליט שאין מנוס, אם האמונה לא עוזרת בא נלך לע"ז. עד שהוא קלט שגם את האמונה הוא אינו יכול לתת, אלא ה' צריך לתת לו את זה...

מטרת הבריאה היא שהאדם יכיר את אפסותו, שיתן לכאבים ליצור חלל בקרבו, כי רק כך הוא יזכה לתפוס שניות של גילוי כבוד ה'. כי האפשרות לגילוי ה' בא רק איפה שאתה לא נמצא, רק איפה שאתה מכיר בבהירות 'אני לא מסוגל לעמוד פה', ואז בדרך ממילא יש גילוי כבוד ה' שהשי"ת עזר לך להיות פה.

משה רבינו ביקש מהשי"ת הראיני נא את כבודך, רבש"ע אתה כ"כ מתוק, תן לי קצת להתענג עליך, לראות אותך עין בעין. כי משה רבינו חי עם ה' מתוך הביטול. וכמובן הוא עבר יסורי סידקי דמיתה עד שהוא פגש את ה'. אז פעם אחת הוא רצה לקבל מתנה ולראות ולחוות את ה' בלי קשיים. שיבוא בקליל...

אמר לו השי"ת כי לא יראני אדם וחי. אין סיכוי שאתה תשאיר משה רבינו ותפגוש אותי. כי אם אתה צדיק אז אין אני. אני לא יכול לפגוש אותך. כי אתה בעצמך דוחה אותי בכח זה שאתה חושב שיש לך איזשהו אחיזה. אבל ברגע שאתה נלחם לא להישבר, ואתה מכיר את הבהמיות שלך, אתה לא צריך לקרוא לי, אוטומטי אני מתגלה... אוטומטי נהיה ברור שהכל זה אני.

ועכשיו לפסוקים: כי לא יראני אדם וחי. אם אתה נשאר אדם, בבחינת מציאות, אפילו אם אתה חושב שאדם יכול לנשום נשימה אחת בלעדי, זה כבר דחיה לקב"ה. אתה לא יכול להשאיר 'אדם' (שנדמה לך שאתה בעל בחירה) ולחיות איתי.

משא"כ אם תהיה בבחינה של 'כי לא יראני אדם', שאתה לא רואה את עצמך בתור מציאות, בתור אדם. אז וחי... אוטומטי אתה חי איתי.

וזה מה שהקב"ה הוסיף לומר למשה רבינו, וראית את אחורי ופני לא יראו. רק מה'אחורי' מהכאבים, רק משם אתה יכול לראות אותי. אבל בדרך ישירה אתה לא תראה אותי. כי כל עוד יש לך פיצוץ דימיון שאתה בעל בחירה במשהו ~ לא תוכל להשיג אותי. רק מהביטול שלך תוכל להשיג אותי.

והרבי הוסיף ביאור בעוד צורה. מה הפירוש שאדם יחיה את הבהמיות שלו. (יורדים טון =) זה שאני נושם, אני מבין איך. כי למה לא לנשום. זה שאני הולך אני גם מבין איך. כי למה לא. יש לי רגליים ואני משדר לרגליים ללכת אז הם הולכים. (כל עוד אני משיג ומבין למה אני מצליח ללכת, אני לא יוכל לחיות שה' נותן לי כח ללכת.

אבל ברגע שאני יסתכל על הרגליים ויתפלא איך הם הולכים, פלא עצום. הפליאה עצמה היא החיבור להשי"ת שהוא 'פלא'. ה'אין' הזה – שאין לי מושג איך הצלחתי, זה החיבור להשי"ת.

האדם צריך להשתומם על כל דבר שלו, איך יתכן שהצלחתי? ... שם הוא יפגוש את ה'.

אבל מי האדם יחיה וישאל כאלו שאלות מוזרות. הלא מה הפירוש איך הצלחתי, ברור שאני יצליח הלא אני מוכשר, הלא תיכננתי הכל מראש.

לכן בלי הכאבים שיפוצצו לו ויראו 'חביבי אתה לא יכול כלום', הוא לא ישמע את התמיהה של האיך הצלחתי, והוא לא יגיע לה'.

אדם עולה על רכבו, מתניע, לוחץ על הדוושה עד הסוף ויוצא לכביש שש, לאן הוא נוסע? לא יודעים! נראה לי שהוא נוסע לנתניה - חושב אחד העוקבים. נראה לי שהוא נוסע לקלקיליה - חושב אחר. העוקבים יוצאים אחריו עם רכב סמוי, כשהם מתקרבים לצומת נתניה הם מחכים לראות אותו עוצר, אך לא. הוא ממשיך לנסוע. אחרי מעקב צמוד של שעה אנחנו רואים אותו עוצר בטבריה ברחוב פלוני, ויוצא מהרכב. מתברר למפרע שכשהוא עלה על הרכב מטרתו היתה להגיע לטבריה לרחוב פלוני. **איפה שהוא עצר, מתברר שלשם הוא רצה להגיע.** ואיפה שהוא לא עצר אלא המשיך לנסוע, מתברר שמטרת נסיעתו לא היתה לבוא לשם.

הקב"ה ברא את העולם. למה? אף אחד לא יודע. מי יודע חשבונות שמים. אבל נשים לב איפה הוא עצר...

אם הקב"ה ברא את העולם בשביל שנלמד תורה, הוא היה יכול לעצור את העולם שמה. למה הקב"ה המשיך וברא טינופת ושם הוא עצר. אלא כי זה המטרה שלו, שנעלה את הניצוצות שנמצאים שם. ונצעק 'גם שם ידך נתחנני'. רבש"ע אתה מביא לי את זה בשביל שאני יזכה לשמוע שכל המציאות שלי היא דימיון ורק אתה מחזיק אותי.

ובמילים גבוהות יותר: התאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים (= במלוא המובן). זה היה תכלית הבריאה.

ניקח פצע נשים על זה אלכוהול. אך... כואב... שורף... יסורי תופת. אבל אם כואב זה אומר שנשרפים חיידקים. זה הכי טוב שרק יכול להיות.

הקב"ה שם לנו כאבים. איי... זה כואב... כולם מתקדמים.. רק אני נשאר מאחור... יסורי תופת... בושות!... יהודי טוב, אל תברח אם זה שורף, זה טוב. זה אומר שהגאוה שלך מתכלה ועוד מעט יתגלה שכל החיות שלך זה השי"ת. אין לך טוב גדול יותר מזה.

מי אני? שאל את עצמך: מי אני? כשאדם לא שואל את עצמו מי אני, הוא חושב שהוא - זה האנוכיות המפונקת והפחדנית שלו. זה שהוא כל הזמן צריך שיהיה לו נוח ומזגן נושם, ושלא יהיה פיגועים באזור, הוא חושב שזה מי שהוא. אבל זה לא נכון. זה לא אתה. זה הדימוי שלך. זה הציפוי שלך – זה הרצונות הגופניים שלך זה. אבל זה לא אתה.

תשאל את עצמך: מי אני?

אני לא יודע מי אני. אבל מתי אני יתחבר ויגלה את האני האמיתי שלי. כשאני יעמוד בתווה ובוהו ואני לא יפחד להמשיך להיות שם. כשאני לא יתן לתחושות הגופניות שלי למשוך אותי משם אל העצבות והפינוק. אלא לעמוד בין שמים וארץ. שם מתגלה האני האמיתי.

רק בכאבים, רק באי נוחות, מתגלה האני האמיתי של האדם. אחרת האדם ילך שבעים שנה ולא יכיר את עצמו בכלל. ויחשוב שהוא. זה התאוות שלו. והוא לא מבין שזה בכלל לא הוא. כי "הוא" – זה דבר נעלם ובלתי מושג. אי אפשר להשיג את הנשמה. אבל כשאין מנוס, והכל לוחץ, ואתה לא בורח, שם זה מתגלה.

הרבי סיפר על הרבי מזידטשוב שהוא רצה לחיות בשביל שיוכל לגמור את הספר שלו. סיים הרבי ואמר: כל אחד צריך שיהיה לו כיוון למה אתה פה בעולם. לאן אתה חותר.

אם אתה חותר לרכב חדש. אז תאסוף את כל המשאבים בשביל לבוא לשם. ואולי תבוא לשם. ואני אומר לך שזה לא יספק אותך.

כי הנפש מחפשת את הקשר בורא. ואם הכיוון שלך זה קשר בורא. אתה לא נשבר מהכאבים, כי היא הנותנת...

איזהו עשיר השמה בחלקו. הוא גופא קשיא. אמרת עשיר, ואח"כ אתה אומר 'חלקו', כלומר שיש לו רק חלק. אם יש לו רק חלק, אז הוא כלל לא עשיר. זה לא שלימות. תחשוב אדם שיש לו כובע יפה והחליפה ככה ככה, לא מי יודע מה חדש. הוא יכול להיות שמח, הרי למה שישמה מהכובע, אם החליפה בחזקת מרופטת. אז איך יקרא עשיר! אדם שיש לו רק חלק?

אלא כי שלימות ושמחה, זה רק מחיבור לקב"ה. למה נקראו ישראל שולמית, כי הם חלק ה'. זה נותן להם את השלימות. ומי ששמה בחלק שלו ומגלה שהקב"ה נתן לו את זה. הוא מגלה שמחה ואושר על מה שיש לו כי הוא יודע שגם זה היה יכול לא להיות. הוא עשיר אמיתי, כי הוא מחובר לעצמו, לחי החיים זה הקב"ה. זה יכול להיות רק חלק בכמות. אבל באיכות זה אין סוף.

ראיה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. יש לנו מלא ניסיונות של או טוב או רע. או ללכת נתק מעצמי ורדיפה אחרי התאוות, או להתחבר לעצמי ולשחרר מהתאוות. טוב או רע. מה עושים. הרע מצלצל, נשמע כף.

אז יש לך שני מהלכים, או שאתה הולך בדרך של חיים, או שאתה הולך בדרך של מוות. או שאתה מחליט אוקי, אני פה האיש, בלי ההחלטה שלי - לא יכול לקרות כלום. ועכשיו אני צריך להחליט לאן אני פורש, ואז או שהקב"ה שולח לך סיבה חזקה מדי שמונעת אותך או שאתה נמשך אל הצילצולים. ה' ישמור.

וכל זה למה? כי אתה החלטת לקחת אחריות על הנעשה. החלטת לקחת פיקוד. ובצדק. כי הלא מי פה עוד נמצא חוץ ממך. הרי מי יחליט מה שתעשה אם לא אתה. אז הרבש"ע הראה לך מה אתה מסוגל לעשות.

זה נקרא דרך של מוות. שאתה לא חושב על מי שמחיה אותך בכל נשימה. ואתה מחליט לקחת פיקוד.

אך יש את דרך החיים. שזה לא כ"כ מתחיל בשעת ניסיון. אלא אתה צריך כבר מהבוקר כשהכל עדין וורוד לעורר בזכרוןך שאתה מסוכן ועלול לטעות ברגע האמת. או אז כשבא הניסיון אתה מחליט שאתה לא יכול פה לתפוס פיקוד ואתה אומר לה' תפוס פיקוד קח אחריות, כי אני קצת מתבלבל.

זה דרך החיים, בה אתה צריך לבחור, בשביל שתזכה לבחור בטוב.

זאת אומרת לאדם אין בחירה אם לבחור בטוב או לבחור ברע. אבל יש לי בחירה אם לחיות בנתק בה' ולקחת פיקוד. או לשחרר את המושכות ולהתחבר לחיים 'רבש"ע אתה מחיה אותי קח פיקוד'.

הקב"ה. מלאך. ואדם. הקב"ה: לעולם אינו יכול להיות טמא, כי אצלו הכל טהור, כי הוא שורש הכל, ושורש הכל זה טהרה ושמחה וכו'. מלאך: הוא רק טהור, ונמצא באזור טהור. כי ברגע שהוא יכנס לאוויר של טומאה הוא לא יוכל לצאת משם. הוא ישתבש לגמרי. ולכן יציאת מצרים היה לא ע"י מלאך, כי הם לא יכולים לסבול טומאה.

והכבוד של הקב"ה בא מהאדם. שהוא מסוגל להיות טמא ולצאת מזה. וכך הוא מעלה את כל הניצוצות שנשבו בטומאה. כי הוא נכנס ויוצא... ואיך הוא יוצא? ע"י שהוא לא נשבר. והוא מוכן לעבור הכל מה שרק יהיה. כי הוא יודע שבסוף זה רק יביא אותו יותר גבוה.

סטיקר לחיים. הנבואה האחרונה לכלל ישראל היתה 'אהבתי אתכם אמר ה' – תדעו לכם אתה יוציאם למסע מפרך, אבל הכל זה מתוך אהבה וחביבה, ונטו בשביל שתגיעו לרום מעלה. בשביל למגף אותכם. הרבש"ע העמיס אותנו על ג'יפ לקראת הגלות, ורגע לפני שהוא שיחרר אותנו הוא שם לנו סטיקר גדול מקדימה עם המילים "אהבתי אתכם אמר ה'".

שאג השואג, איך יתכן שמתוך אהבה הקב"ה מביא את הכאבים? אש בוערת, סגירות מתהדקת, הפחד משתק, הכאב רק הולך וגודל, אם הקב"ה אוהב אותנו למה הוא לא לוחץ על "הפסק!!".

למוד לשונך לומר איני יודע... נכון שזה מאד תמוה. אבל לא הכל אתה מבין, תדע לך 'אהבתי אתכם'. נכון יש לך שאלות. אז תוסיף ל'אהבתי אתכם' את המילים הבאות 'למוד לשונך לומר איני יודע'. זה הסטיקר שלך!

איך מתקנים את החטא?

אומר השפת אמת כשאני מוצא את מקומו, אז ה' הוא מקומו - והחטא נמחל. זאת אומרת כל עוד האדם נופל וחושב שיש לו עוד אפשרות להימנע פעם הבאה מליפול, הוא עדין מוצא לעצמו מקום ואחיזה - אני יכול להסתדר. אז הוא לא הגיע למטרה. והחטא לא התנקח.

רק ע"י שיקלוט את הסכנה שלו מהנפילה ויבין שאין מתום בבשרי מפני זעמך כי עוונותי עברו ראשי. כשהוא לא ימצא לעצמו מקום בעולם. כשיהיה לו פחד מניסיון שיבוא, שמא הוא יפול שמה. אז ממילא יתגלה שה' מחיה אותו ומחזיק אותו, ובה יכופר לו העוון.

קנאה תאוה כבוד מוציאין את האדם מן העולם. יש כזה דבר שנקרא "בריחה", כלומר לא טוב לי, אז אני בורח. עצם הדבר בריחה, נמצא אצל אדם ללא יעד. איפה שלא נוח לו הוא בורח. כי אין לו יעד לבוא למקום מסוים. כי אם היה לו יעד לבוא למקום מסוים הוא לא היה בורח כשקשה לו, כי הוא יודע שעוד קצת מגיע הכסף.

אדם שיוצא לעבוד מתוך מטרה להביא כסף הביתה. הוא לא בורח כשקשה לו, כי יש לו את היעד, והוא לא רואה את הקשיים על הדרך. לעומת זה אדם שיוצא לעבוד בלי כל סיבה. ברגע שיהיה לו קשה – הוא יברח. כי למה סתם שיהיה כבד בחיים.

קנאה תאוה כבוד, זה בריחה, זה דבר ללא מטרה, לא יוצא מזה כלום. לכן זה מוציא את האדם מהעולם, זה מוציא אותו מהדרך של היעד, הוא סוטה מהדרך שלו אל היעד של הקרבת אלוקים.

ממה נטרפת דעתו של אדם?

ענה ר' אשר: מזה שחושב שהוא יכול, והוא נתקל באי יכולת שלו. מזה הוא משתגע.

למה אתה לא מצליח להיות כמו משה רבינו?

כי אתה לא מסכים להיות פרוסטער כמו משה רבינו.

כל המחלות היום באים מזה שלא לועסים לאט את האוכל.

את הדרך צריך ללעוס לאט לאט, זה לא נכנס בבום, לא ביום אחד מגיעים לביטול. זה תהליך ארוך, צריך סבלנות. ללעוס לאט. קודם כל תסכים להכיר שאתה גאוותן, אח"כ נראה איך אנחנו באים לביטול...

כל מעלה והצלחה שיש לאדם אם הוא משיג שמה את הקב"ה, הוא שומע שזה ממנו, והוא לא מתגאה. המעלה קונה אצלו מקום, והצלחתו תפריה ותרבה, והצלחתו לא תהיה בשבילו עליה לצורך ירידה ח"ו כענין מאיגרא רמא לבריא עמיקתא. (שלפעמים מנשאים ומגביהים אדם, כדי שנפילתו תהיה עוצמתית יותר).

וזה הפשט בכתוב: **וְכֹאֵן עֲלֶיךָ כָּל הַבְּרָכוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגָךָ כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ**. אם כשיבוא הברכה תשיג שזה מה' אלוקיך, אז זה באמת יהיה לך לברכה ולהצלחה.

אדם רואה רק את ה'יצרו גדול', רק את זה הוא רואה. אבל האמת היא ש'כל הגדול מחברו - אז - יצרו גדול הימנו. זה בא ביחד. עוד יותר, המטרה של ה'יצרו גדול' הוא להביא אותך ל'גדול מחבירי'. אבל כמובן אתה לא רואה את זה, לעיניך גלוי רק הפחדים והקשיים והתאוות, אבל מאחורי זה עומד אור גדול של בניה עצמית שזה הזדמנות בשבילך להתגדל... אוי טאטע שלא נפספס את זה.

יהודה פֿחוקקי

פֿשפֿטים פֿר' יהודה פֿרוש שליט"א

מה זה היה ר' אשר? מה ההבדל בינו לבין כל האנשים? מה הוא היה שונה מכולם? איך הוא פיצח כזה מין דרך של חיים ודבק בה והלך בה?

ר' אשר לא התיימש מכלום. היה לו המון קשיים בחיים, דברים נוראים, לא מתקבלים על הדעת. אבל הוא לא התיימש מכלום, תמיד הוא קם והמשיך, אפילו שהוא לא ממש יצא מזה... ואפילו שהכאבים והפחדים רדפו אותו, הוא כל הזמן הוא המשיך ללכת. הוא לא נעצר...

אַרְחוּתְךָ לְפָנַי

פעם אחת ישב הרבי ושח עם בחור מתקשה, הבחור שמע בשקיקה את הדיבורים וכתבם. זה היה נראה שהבחור ממש מבין ומתחבר... באמצע השיחה שאל אותו הרבי: אכלת כבר ארוחת בוקר. ענה הבחור אכלתי קרקרים. לך תאכל! אמר הרבי. אבל אני לא רעב, אמר הבחור לרבי. הרבי לא הסכים, לך תאכל!

מזה למדתי שלפני שמכניסים רוחניות לאנשים, קודם צריכים לדאוג שהם יהיו שבעים מבחינה גשמית, שהכל יהיה בסדר בצרכי הגוף. אחרי זה נכנסים לשיחה על הנשמה. אבל קודם תדאג לו לגשמיות שלו ולנוחות שלו...

קצת גשג'ר לַהֲבִין...

פעם אחת ישב הצדיק ושח לחסידיו אודות הדרך הקדושה בא גלך. הוא דיבר אודות סוגיית אהבת ה', בסיומו את הדיבורים אמר אחד החסידים שזה משנה מפורשת בסנהדרין. כמו כן התעורר חבר אחד ואמר שזה גם ר"ן בנדרים. ומיד התעורר השלישי ואמר שיש גם מאור ושמש שמדבר על זה, אבל הוא אינו זוכר את הלשון, אבל הוא זוכר שזה בויקרא משהו... הרבי המשיך את השיחה ודיבר על אהבה המביאה ליראה, ובסיומו את הדיבורים, אמר אחד החסידים שאפילו הרמב"ם פוסק כך להלכה. ומיד ציטט חבירו את המגיד משנה שמוסיף שם נקודה מסוימת. והרביעי רצה רק להעיר שיש איזה עצי אפרים על מסכת חלה שמדבר מזה. חוץ מזה שזה גם ידועה בברכות. הסתכל הצדיק על החסידים ואמר להם, ומה איתכם... מה אתם זורקים אותי לכל מיני גמרות והערות? נכנס או לא נכנס... הבנתם או לא הבנתם. מה יתן לי כל המראי מקומות האלו. מה יצא לי מזה שכתוב שמה, כל עוד זה לא כתוב אצלך – גם שמה זה לא כתוב. כל אחד זורק את האשמה על גמ' אחרת. העיקר שזה לא יהיה קשור אליו. תפוס את הניצוץ...